

[Mejdahl]

Nordjyllands Amt henstiller f.eks. til kommunerne, at de tilstræber, at 20-25 pct. af tilgangen til boligmassen bliver lejeboliger, og sådan kunne der nok nævnes flere eksempler fra andre amter.

Kommuneplanerne må som bekendt ikke være i strid med regionplanerne, og dermed har vi så sikkerheden for, at kommunalbestyrelserne tager stilling til spørgsmålet. Der er altså en udvikling i gang, og derfor foreslår vi fra Venstres side, at vi undlader at gribe ind i den.

Jeg skal på Venstres vegne afvise forslaget.

Jørgen Estrup (RV):

Forslaget er i vidt omfang en genfremsættelse, og derfor vil De Radikales synspunkter også i høj grad afspejle, hvad der blev sagt ved førstebehandlingen i november 1985. Der er måske oven i købet det at føje til, at der nu er sket en indskrænkning i, hvad man fra SF's side opfatter som det boligudbud, der kan sikre væsentlige opgaver i kommunen. Jeg tænker her ikke mindst på, at man har strøget henvisningerne til andelsboligbyggeri, og at man også direkte ser bort fra det væsentlige bidrag til løsning af sociale problemer, som ligger i ungdomsboliger og i ældreboliger. Det mener jeg er en svaghed ved forslaget.

Hvis jeg kort skal resumere, hvad jeg dengang sagde på Det Radikale Venstres vegne, så finder vi for det første, at dette forslag ikke er nogen effektiv styring og dermed heller ikke er nogen effektiv løsning af det problem, vi står over for. Det er jo en kendt sag, at det er relativt let at bremse ting, og det vil man gøre med et forslag om dispensationsadgang for at kunne udstede byggetilladelser. Det er langt sværere at få sat noget i gang, som man gerne vil have sat i gang, nemlig i dette tilfælde altså et rimeligt udbud af almennyttigt byggeri de steder, hvor der ikke er tilstrækkeligt i dag.

Det andet punkt, jeg gerne vil nævne, er, at forslaget efter vor opfattelse er for stift, og det kan måske bedst illustreres ved at pege på, at en kommune som Københavns Kommune også ville komme ind under forslaget. Så vidt vi kan se af Boligministeriets sidste opgørelse, har Københavns Kommune 13 pct. almennyttigt boligbyggeri. Man kan altså regne ud, at der mangler 21.000 almennyttige boliger i København, og jeg ved ikke rigtig, om det var lige præcis det, forslagsstillerne havde tænkt på ved

fremsættelsen. I hvert fald understreger det for mig, at instrumentet, nogle kvoter for almennyttigt byggeri, er for sløvt og for stift og ikke kan anvendes til det, der var hensigten.

Så tror jeg også, man kan diskutere, om hovedstadsregionskommuner som Græsted-Gilleleje og Skævinge, som er typiske landkommuner, men ligger i hovedstadsregionen, virkelig skal op på 20 pct. Men det er ting, som man kan tage ind i anden række. Det vigtigste er, at instrumentet næppe vil kunne gøres tilstrækkeligt smidigt og fleksibelt.

For det tredje er det efter radikal opfattelse i vidt omfang et hovedstadsproblem og dermed også noget, som bør lægge op til en løsning i hovedstadsregionsregi.

Dernæst vil jeg gerne tilføje, hvad jeg også sagde i 1985, at vi i høj grad værdsætter anstrengelserne for at finde løsninger på det, vi også finder er væsentlige sociale problemer, nemlig spørgsmålet om den skæve fordeling mellem kommunerne, problemet med, at man så at sige eksporterer sociale problemer fra én kommune til en anden.

I den forbindelse kommer flygtningeproblemet naturligvis også ind. Jeg synes, man bør føje til, at dette forslag jo ikke på kort sigt hjælper os til at løse flygtningeproblemet. Det kan det måske gøre på lang sigt, men i dag står vi med et uhyre kortsigtet problem, og her får vi ingen hjælp af dette forslag.

Jeg tror, det er tiden, hvor man må overveje, om der er andre muligheder, og en af de muligheder, man selvfølgelig bør overveje, er, om en egentlig dispositionsret a la den, man har i snerings- og byfornyelsesloven, også kan komme på tale. Det er klart, at vi også fra radikal side i høj grad ville påskønne frivillige løsninger, men der kommer et tidspunkt, hvor det bliver meget afgørende, at flygtningene får en bolig.

Lad mig blot til sidst sige, at vi vil gerne medvirke konstruktivt i udvalgsarbejdet. Vi vil også gerne prøve at se, om vi kan finde nogle andre veje end dem, SF har peget på.

Muligheden er at udstyre boligministeren med lidt skarpere ammunition i forhandlingerne med kommunerne. Det kunne man gøre igennem en beretning, men det kræver nok en tilbagemelding fra boligministeren om, hvad der er kommet ud af samtalerne med kommunerne, for går de meget godt, så er jeg helt enig